

ТИХОМИР ДИМИТРОВ ВСИЧКО ИЛИ НИЩО

chitanka.info

2090 г. Високоскоростна отсечка за наземен транспорт Париж — Лондон. Артерия 10:

— Премини на автоматичен режим!

T-образният волан пред Ева изчезна в контролното табло. Прозорците се затъмниха. Коженото кресло потъна удобно назад и надолу. Включи се дежурното осветление. Ева запали цигара. Въздушният филтър изсмукваше пушека с тихо жужене. Отвори книга. Датчиците мигаха безмълвно. Хромираният спидометър закова на 405.

Високоскоростна отсечка за наземен транспорт Париж — Лондон. Артерия 10. 130 километра по-напред:

Дървото изглеждаше достатъчно високо. Ако се отгласнеше добре, Леон щеше да тупне зад електрическите огради, които пазеха отсечката от пресичащи животни. В спортния се изучи как да пада меко. Ситуацията обаче криеше и други рискове. Някой можеше да го отнесе с 400–500 километра в час. Глайдерите се плъзгаха безшумно върху своите магнитни полета. Аеродинамичните им корпуси намаляваха триенето с въздуха до минимум. Скоростната отсечка беше неосветена. Глайдерите — също. Управляваше ги автопилот със сателитна навигация. Невидима, смъртта внезапно разсичаше тишината и изчезваше със свистене, което потъваше в мрака. Леон скочи.

Падна върху гладката повърхност на пистата. Превъртя се няколко пъти, за да убие скоростта. Лежеше по гръб. Под открито небе. „Точно сега не е моментът да се наслаждаваш на гледката, копеле!“ Стана и напрегна всички сетива.

Високоскоростна отсечка за наземен транспорт Париж — Лондон. Артерия 10. Тридесет секунди по-рано:

Ева заспиваше с книгата. Хартията бавно се накланяше към лицето ѝ.

Докосна я по носа. Тревожният сигнал направи стреса от събуждането още по-голям. Коженото кресло се реорганизира в позиция за ръчно управление. Т-образният волан изникна от контролното табло. Коланите се затегнаха. Приковаха я в обятията си. Скоростта се снишаваше бързо. 405... 365... 320... 280... В тъмнината можеше да различи човек, който тъкмо ставаше от земята.

— О, Боже! — Ева наклони волана на ляво. После на дясно. Навигаторът все още не позволяваше ръчно управление. Скоростта беше прекалено висока.

Високоскоростна отсечка за наземен транспорт Париж — Лондон. Артерия 10. По същото време:

Леон се изправи и погледна назад. Светлините, които приближаваха не бяха фарове, а реактивни двигатели от спирачната система на глайдер. Рефлексите му станаха излишни. По-малко от секунда го делеше от удара.

Секунда, в която можеше да живее вечно. Времето спря. Механиката и човешкият гений го спасиха. Глайдерът жужеше в краката му. Леон падна върху капака и го прегърна. Дясното крило се вдигна във въздуха.

— Господине, моля ви, качете се вътре, опасно е да стоите на платното... Господине! — Леон огледа звездното небе. Скочи в купето и извика: — Пълна тяга!

— Кой сте вие? — попита го Ева от съседната седалка.

— Закононарушител. А вие сте съучастник. Пълна тяга, за Бога!

— Пълна тяга — заповяда Ева и позволи на гравитационните сили да погълнат тялото ѝ.

Високоскоростна отсечка за наземен транспорт: Париж — Лондон. Артерия 10. Две минути по-късно:

— Значи сте кросър? Пресичате скоростните отсечки ей така, за удоволствие?!

— Не — Леон извади телепатичния си предавател. — Ако ми позволите!

Ева набра девет цифри върху клавиатурата. Скенерът свърши останалото:

Невидима, смъртта внезапно разсичаше тишината и се оттегляше със свистене, което потъваше в мрака. Леон скочи. Падна върху гладката повърхност на пистата. Превъртя се няколко пъти, за да убие скоростта. Лежеше по гръб. Небето се разстилаше над него. Звездното небе. „Точно сега не е моментът да се наслаждаваш на гледката, копеле!“ Леон стана и напрегна всички сетива...

Ева се изключи. Разбра достатъчно за този човек. Той имаше много. Ала искаше още. Трябваше да бяга 30 метра в тъмното, за да го получи. Леон беше „кросър“! Рядка и опасна природа мъже.

— Говори трафик контрол. Използвайте отбивката след 30 км и завийте на дясно. Спрете на удобно за вас място в отбивката и напуснете глайдера с вдигнати ръце! — лъчите падаха вертикално върху обзорния люк на купето. Заслепяваха всичко. Ева плесна с ръце и стъклата се затъмниха.

— Никога няма да се откажат — посъветва я Леон. — По-бързи са от нас, освен това са много. И могат да летят.

— Ще те видя ли някога отново?

— Най-вероятно не!

Дясното крило на глайдера се вдигна във въздуха. Леон излезе.

— Говори трафик контрол. Поставете ръцете си върху тила...

Някога пътищата им отново щяха да се пресекат. Ева го знаеше. Ала не знаеше защо, нито как, нито кога. Просто знаеше.

— Премини на автоматичен режим!

Тялото ѝ потъна в меката тапицерия под натиска на ускорението. Радиопредавателят издаде сигнал, че се включва полицейската честота:

— Трафик контрол до Ева Родригез. Моля, явете се за разпит в полицейското управление на крайната дестинация. Веднага, след като пристигнете! Край.

— Ева Родригез до трафик контрол. Прието, сър! Вярвате ли в любовта от пръв поглед, офицер?

Не последва никакъв отговор. Полицейската честота се изключи. Ева запали нова цигара. Включи дежурното осветление. И се зачете в книгата.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.